

[Justitsministeren.]

Det første Tilfælde skal jeg ikke gennemgaa; det strejfer det homoseksuelle Omraade, og selv om det er ualmindelig grimt, hvad vedkommende har været Genstand for, foreligger der alligevel her efter den almindelige Opfattelse noget særligt, saa det maaske ikke er i Stand til at gøre et saadant Indtryk som paa os, der er mere fortrolige med disse Forbrydelser. Men det andet Tilfælde — der er nogle, der synes, det lyder underligt, at jeg er fortrolig med homoseksuelle Forbrydelser; man kan godt være fortrolig med noget uden selv at være Deltager i det. Men med det andet Tilfælde forholder det sig saaledes:

En hæderlig og uberygtet Borger var en Aften gaaet ind paa et af Toiletterne paa Vesterbro. Han var alene paa Toilettet. Et Øjeblik efter kom en Mandsperson ind, stillede sig op ved Siden af ham og sagde: Stik mig en Tika'l — det betyder 10 Kr. —, ellers laver jeg Skandale og beskylder Dem for at gøre Tilmærkelser over for mig. Den paagældende Mand saa i Aanden, hvorledes Fyren vilde tilkalde Politiet, hvorledes han vilde blive bragt paa Stationen, og selv om han var klar over, at han nok vilde gaa renset ud af Sagen, vilde han ikke have sit Navn indblandet i en saadan Sag og stak Fyren 10 Kr. Han erklærede over for Politiet og over for andre, at han ikke under nogen Omstændigheder vilde have sit Navn i Aviserne i Forbindelse med en Sag af den Karakter. Den interesserede mig, fordi jeg selv har været Genstand for akkurat det samme — ja, det var nu ikke en Tika'l, der var Tale om —, akkurat det samme paa de samme Steder flere Gange. Jeg siger: i et saadant Tilfælde har Offentligheden ikke nogen som helst Interesse i, at der staar noget som helst i Aviserne.

En Forretningsmand søgte forleden Politidirektøren i et almindeligt Politispørgsmaal. Herunder faldt Talen paa Pengeafpresning, og den paagældende betroede Politidirektøren, at han for Tiden var udsat for Afpresning fra en Kvindes Side. Han, der nu var gift, havde for mange Aar siden haft et Forhold til hende, der dengang ogsaa var gift, og længere Tid efter meddelte hun ham, at hun i Ægteskabet havde født et Barn, som han var Fader til; hun meddelte ham det først, da hun var blevet skilt fra sin Mand; hvis han nu vilde undgaa, at hans Kone blev indviet i dette Forhold, maatte han betale Bidrag til Barnet. Nu havde han Aar igennem underhaanden betalt Bidrag til Barnet gennem en Sagfører, skønt han var i Stand til at dokumentere,

at han overhovedet ikke havde haft Forbindelse med hende paa et saadant Tidspunkt, at der kunde være Tale om, at han var Fader til dette Barn. Nu ønskede hun, da hun vilde indgaa et nyt Ægteskab, et større Beløb en Gang for alle, om jeg saa maa sige: til fuld Afgørelse af det Mellemværende, der ikke bestod.

Han stod nu netop over for Afgørelsen af dette Spørgsmaal. Heldigvis var denne Dame Politiet bekendt og fandtes i Politiets Registratur. Det viste sig, at der havde været en Bedragerisag mod hende, at hun nu levede sammen med en Mand, og at de begge i Øjeblikket var sigtet for Fosterfordrivelse. Men denne Forretningsmand — som ogsaa var en kendt Mand — turde ikke under nogen som helst Omstændigheder gøre Anmeldelse til Politiet. Han vilde ikke have et Ord frem, fordi han var bange for Offentligheden.

Jeg kender selv mange Tilfælde af tilsvarende Karakter fra Torsdagsmodtagelserne. Politidirektøren slutter sin Skrivelse til mig med at sige: Jeg skal tillade mig at tilføje, at det er min Overbevisning efter mange Aars Arbejde med Pengeafpresningssager, at disse Forbrydelsers Antal er stort og voksende.

Over for saadanne Forhold som disse har jeg altsaa set, om jeg saa maa sige, lige saa skarpt paa Spørgsmaalet, som den ærede Ordfører Hr. Steen navnlig gav Udtryk for. Uanset Princippet skal de uheldige Sider i dette Princip først og fremmest undgaaes, i modsat Fald undergraver vi selve Princippet om Offentlighed.

Med Hensyn endelig til det Spørgsmaal, Ændringen under Nr. 3 i § 29, altsaa særlig hvor det begæres af en sigtet, da har jeg selv sagt — og det fremhævede ogsaa den ærede Ordfører Hr. Fr. Dalgaard —, at jeg var betænkelig, fordi jeg indrømmer, at der meget vel kan tænkes Tilfælde, maaske særlig ude omkring, maaske særlig, hvor der kun er en enkelt Dommer, maaske ogsaa, hvor det drejer sig om i øvrigt ansete Personer, der har gjort sig skyldige i Forbrydelse, hvor man fristes til at lukke Dørene, selv om der ikke er Grund til det. Men jeg beder dog den ærede Ordfører Hr. Fr. Dalgaard, der her vilde give Nr. 3 en meget snævrere Form, om at være opmærksom paa, at der er ikke saa stor Forskel paa den nugældende Ret og det Forslag, som jeg har gjort til mit, som han synes at mene. Offentlig Gengivelse af Forhandlingerne i Straffesager kan i Øjeblikket efter den gældende Retsplejelovs § 31, Stk. 3, bl. a. udelukkes, naar det begæres af en sigtet og Retten